

İlgili Kanun / Madde
4857 S.İşK/57

T.C
YARGITAY
9. HUKUK DAİRESİ

Esas No. 2008/34622
Karar No. 2010/26085
Tarihi: 28.09.2010

●ÜST DÜZEY YÖNETİCİNİN YILLIK İZİN HAKKI

ÖZETİ Davacı işçi genel müdür olması sebebiyle işyerinde izin defteri tutulması yönünde sorumluluk sahibidir. İnsan kaynakları tarafından bildirilen izin süresi işveren kayıtlarında yer alıp da kullanılan izinler düşüldükten sonra belirlenmiş ise de, davacının konumu itibarıyla kayıtlara intikal ettirmeksizin kullandığı izinlerini olması imkân dâhilindedir. Bu açıdan insan kaynaklarının yazılı cevabına rağmen, davacının kullanmadığı izin sürelerini belirten açıklaması, kendisi için bağlayıcı niteliktedir. Aynı zamanda sözü edilen belge, 220 gün dışında yıllık izinlerin kullanıldığına dair işçiden sadır olmuş yazılı belge niteliğindedir.

Davacı işçiye 24.2.2006 tarihli belgede sözü edilen 220 gün izin ücreti ödendiğine göre, bakiye izin hakkının bulunmadığı kabul edilmelidir. Mahkemece davacının yıllık izin ücreti isteğinin reddi gerekirken yazılı şekilde kabulüne dair karar verilmesi hatalı olmuştur

DAVA: Taraflar arasındaki, ihbar tazminatı farkı, izin, ücret, prim, eşit davranma borcuna aykırılık tazminatı alacaklarının ödetilmesi davasının yapılan yargılaması sonunda; ilamda yazılı nedenlerle gerçekleşen miktarın faiziyle birlikte davalıdan alınarak davacıya verilmesine ilişkin hükmün süresi içinde temyizden incelenmesi taraflar avukatınca istenilmesi ve davacı avukatınca duruşma talep edilmesi üzerine dosya incelenerek işin duruşmaya tabi olduğu anlaşılmış ve duruşma için 28/09/2010 Salı günü tayin edilerek taraflara çağrı kağıdı gönderilmişti. Duruşma günü davacı adına kimse gelmedi. Karşı taraf adına Avukat

İ. A. geldi. Duruşmaya başlanarak hazır bulunan avukatın sözlü açıklaması dinlendikten sonra duruşmaya son verilerek Tetkik Hâkimi Ş.Çil tarafından düzenlenen rapor sunuldu, dosya incelendi, gereği konuşulup düşünüldü:

1-Dosyadaki yazılara toplanan delillerle kararın dayandığı kanuni gerektirici sebeplere göre, davacının tüm temyiz itirazlarıyla davalının aşağıdaki bendin kapsamı dışında kalan temyiz itirazları yerinde değildir.

2-Davacı işçi izin ücreti ödenmesi isteğinde bulunmuş, davalı işveren kullanmadığı 220 gün için davacıya fesih tarihinde ödeme yapıldığını belirterek isteğinin reddini savunmuştur.

Mahkemece, davacı işçinin kullanmadığı izin süresinin 440 gün olduğu, ancak 220 günün işçiye ödendiği gerekçesiyle bakiye 220 gün için izin ücreti isteğinin kabulüne karar verilmiştir.

Kararı bu yönden davalı vekili temyiz etmiştir.

Davacı işçi işyerinde 18 yılı aşan süreyle çalışmış olup, son olarak genel müdür sıfatıyla görev yapmıştır. İş sözleşmesinin sona ermesinden önce 2.1.2006 tarihinde insan kaynakları tarafından davacıya 31.12.2005 tarihi itibarıyla kullanmadığı izin bakiyesinin 440 gün olduğu bildirilmiştir. Davacı işçi bu tarihten sonra da görev yapmaya devam etmiş ve iş sözleşmesi 20.2.2006 tarihinde feshedilmiştir. Davacının yasal haklarını talep eden 24.2.2006 tarihli dilekçesinde, Yapı ve Kredi Bankasından devredilenler de dahil olmak üzere kullanmadığı izinler toplamının 220 gün olduğu açıklanmış, bunun dışındaki izin haklarını kullandığı belirtilmiş, yine devamla 220 gün dışında izin hakkının olmadığı vurgulanmıştır.

Davacı işçi genel müdür olması sebebiyle işyerinde izin defteri tutulması yönünde sorumluluk sahibidir. İnsan kaynakları tarafından bildirilen izin süresi işveren kayıtlarında yer alıp da kullanılan izinler düşüldükten sonra belirlenmiş ise de, davacının konumu itibarıyla kayıtlara intikal ettirmeksizin kullandığı izinlerini olması imkân dâhilindedir. Bu açıdan insan kaynaklarının yazılı cevabına rağmen, davacının kullanmadığı izin sürelerini belirten açıklaması, kendisi için bağlayıcı niteliktedir. Aynı zamanda sözü edilen belge, 220 gün dışında yıllık izinlerin kullanıldığına dair işçiden sadır olmuş yazılı belge niteliğindedir.

Davacı işçiye 24.2.2006 tarihli belgede sözü edilen 220 gün izin ücreti ödendiğine göre, bakiye izin hakkının bulunmadığı kabul edilmelidir. Mahkemece davacının yıllık izin ücreti isteğinin reddi gerekirken yazılı şekilde kabulüne dair karar verilmesi hatalı olmuştur.

SONUÇ: Temyiz olunan kararın yukarıda yazılı sebepten BOZULMASINA, davalı yararına takdir edilen 750,00 TL duruşma avukatlık parasının karşı tarafa yükletilmesine, peşin alınan temyiz harcının istek halinde ilgiliye iadesine, 28/09/2010 gününde oybirliğiyle karar verildi.